

LUK

... skauting pro život

Zpravodaj 92. skautského střediska Šípů

www.skauting.cz/92.stredisko

ČÍSLO 58

Foto: Myška

LISTOPAD 2006

OBSAH

K ZAMYŠLENÍ: LISTOPAD A DUŠIČKY	3
RECENZE: STARGATE HOMEWORLD.....	6
AKCE: VÝJEZD ČINOVNÍKŮ STŘEDISKA	7
REPORTÁŽ: SCOUT FRISBEE CUP	11
INFO: CO JE TO FRISBEE ANEB ÚVOD DO PRAVIDEL .	12
REPORTÁŽ: EGYPT – DÍL 1	13
AKCE: STŘEDISKOVÝ VÝJEZD.....	17
FOTOREPORTÁŽ: HORNICKÉ MUZEUM PŘÍBRAM	19
AKCE: ZÁVOD TŘÍ VRCHŮ.....	21
ANKETA: CO NÁS BAVÍ U LVÍČAT	23
HRY A HŘÍČKY: SUDOKU	24

Foto: Veverka

K ZAMYŠLENÍ: LISTOPAD A DUŠIČKY

První dva listopadové dny, v některých kalendářích vedené jako Všech svatých (1. 11.) a Památka zesnulých (2. 11.), známé u nás jako Dušičky, jsou u nás a v řadě evropských zemí provázeny návštěvou hřbitovů a uctěním památky zemřelých. Jsou pro nás připomínkou, že pocházíme z našich předků, že jsme odněkud a že někam patříme. Na hřbitovech v tyto dny září plno světýlek, lidé je rozžehují a symbolicky rozhánějí temnotu a samotu.

V této souvislosti bych rád vzpomněl jedno trochu kulatější výročí, jež v tichosti prošlo kolem nás.

V září to bylo 130 let, co se narodil zakladatel českého skautingu, Antonín Benjamin Svojsík (5. 9. 1876). Ve svém rodišti, na pražském Smíchově, chodil do obecné školy i gymnázia. Jako šestnáctiletý gymnazista podnikl Toník se svým bráškou Frantíkem a kamarádem Lukavským první velkou pěší túru do Krkonoš a východních Čech. Vše pečlivě zapisoval do cestovního deníku a doprovázel velmi zdařilými kresbami. Toto skvělé čtení, zachráněné v nedávné době Windym Noskem, vyšlo jako titul **Vzpomínky z cest – A. B. Svojsík** v edici Skautské deníky v r. 1997. Vřele doporučuji roverům a rangers – poznáte, jaký byl ABS v šestnácti borec ve všech směrech.

Svojsík v r. 1892 vstoupil do Sokola, po gymnáziu studoval 4 roky učitelský ústav, jako devatenáctiletý se stal v r. 1895 náčelníkem jednoty Sokola ve Slivenci (dnes Praha 5), kde také 5 let učil na obecné škole. Jako triadvacetiletý mladý muž byl zvolen náčelníkem sokolské župy Jungmannovy a tehdy založil Učitelské kvarteto, později přejmenované na České pěvecké kvarteto. Svojsík zpíval bas, s kvartetem postupně projeli tehdy takřka celý svět. Po absolutoriu univerzitního kurzu pro učitele tělocviku začal učit na žižkovské reálce (mimochodem Flekovo gymnázium). Tolik o předskautském mládí našeho zakladatele.

Znovu k Dušičkám

Převzato z vyprávění Marie Soukalové, autorky knihy **Náš poklad** (Skautské prameny, Liberec 1998):

Bylo to na podzim roku 1952. Skauting byl u nás už delší dobu zakázaný, chystaly se nezákonné soudní procesy s představiteli Junáka. Komunisté, kteří se před čtyřmi lety zmocnili vlády nad celou republikou, rozpoutali krvavý teror, který měl zastrašit obhájce demokracie. Desetitisíce lidí putovaly do vězení a pracovních táborů. Skauting jako demokratické hnutí patřil k prvním obětem diktátorského režimu, oddíly byly rozpuštěny, mnoho obětavých vůdců zatčeno a v procesech, jež byly výsměchem spravedlnosti, odsouzeno do vězení a někdy i na smrt.

V této pochmurné atmosféře, zesílené listopadovým sychravým počasím, jsme šli tichou Prahou vzhůru na vyšehradský hřbitov. Svojsíkův hrob jsme brzy objevili a užasle jsme hleděli na jeho výzdobu. Celý povrch náhrobní desky pokrývala velká skautská lilie. Vysypaná jemným pískem, tvar zdůrazněný souvislou šňůrou žaludů, heslo sestavené z lesních plodů. Nevěřili jsme našim očím. S touhle nádhernou mozaikou si tu musel někdo velmi dlouho hrát. Jak to, že se nebál? Kolem dokola ležely desítky vzkazů od oddílů ze všech koutů republiky. Slibovaly věrnost skautským ideálům a statečnost. Rozžatá světylka

vroubila ozdobený hrob, jejich plamínky se třepetaly a odháněly smutek. Nad jméno zakladatele českého skautingu jsme položili šípkovou větvíčku. I my jsme zapálili svíčku.

Domů jsme se vraceli mlčky. Věděli jsme, že na tenhle dušičkový večer nezapomeneme. Bylo nám tehdy patnáct let.

17. listopad

Které roky se pojí s tímto magickým datem?

Pro drtivou většinu členů střediska je to rok 1989, kdy padl u nás diktátorský režim jedné strany a začalo postupné obnovování demokracie a mohlo znovu oživnout tolikrát zužované a pronásledované skautské hnutí. Tomuto významnému datu a proběhlým událostem předcházelo něco, co se událo však tehdy před 50 lety, v roce 1939.

Rád bych výkony události připomněl ze svých osobních zážitků. V létě toho roku už na celém území fungoval Protektorát Čechy a Morava – Protektorat Böhmen und Mähren, já byl jako vlče na svém prvním skautském táboře. Na stožáru nám ještě vlála československá vlajka, tehdy již zakázaná. Prázdniny skončily, ale 1. září jsme do školy nešli, já tehdy do 4. obecné. Začala totiž 2. světová válka – Němci napadli Polsko, do války vstoupila Francie a Anglie a nastala doba čím dál krutější.

Přišel 28. říjen, za bývalého Československa významný a vskutku oslavovaný svátek, teď přísně zakázaný. Tehdy, nepamatuji už, zda to byla sobota či neděle, vím jen, že bylo volno a my jsme s mým kamarádem a jeho otcem šli pěšky z Police nad Metují, mého rodiště, do Hronova (9 km) navštívit jeho babičku. Když jsme kolem poledne procházeli hronovským náměstím, upozornila nás malá skupinka tamních mužů, abychom si dali pozor, kdyby jeli kolem v koloně němečtí vojáci. Měli jsme totiž na hlavách tehdy populární tak zvané „masaryčky“ s červenomodrobílou trikolorou – čepice, jakou nosíval prezident T. G. Masaryk, a že bychom mohli mít problémy. Ten den v dopoledních hodinách došlo na Václavském náměstí u sochy svatého Václava ke studentské manifestaci, připomínající zakázaný státní svátek republiky. Německá policie tuto demonstraci rozehnala a došlo ke střelbě do manifestantů. Na místě zemřel dělník Václav Sedláček, další – student medicíny Jan Opletal – byl těžce raněn. Opletal, významný funkcionář medického spolku po několika dnech na chirurgické klinice prof. Arnolda Jiráka zranění podlehl. Jeho tělesná schránka byla odvezena na patologii do Hlavova ústavu na pražském Albertově. 15. listopadu se z Albertova vydal Prahou mohutný pohřební průvod vysokoškoláků a profesorů směrem k tehdejšímu Hyberskému nádraží (dnes opět Masarykovu) s rakví Jana Opletala, odkud byla převezena domů na Moravu. Tento pohřeb se tak stal prvním veřejným protiokupačním protestem českého národa a pochopitelně rozrušil hitlerovské okupanty. Jejich teroristická akce se rozběhla 16. listopadu večer a řídil ji K. H. Frank. Byli zatčeni funkcionáři Národního svazu českého studentstva a 9 z nich bylo příští ráno v Ruzyni zastřeleno. Německá policie a vojáci v noci na 17. listopad obsadili vysoké školy a zahájili útok na studentské koleje. Počínali si při tom zběsile, stříleli do oken, vpadli do pokojů, zatýkali, tloukli. Pochytné studenty zavřeli do kasáren v Ruzyni a po dalším dnu je naložili do zabedněného vlaku a odváželi daleko. Konečná – Oranienburg, koncentrační tábor Sachsenhausen. Z něho se mnozí

nevrátili, navrátivší vesměs s podlomeným zdravím. Stejně události proběhly v Brně v Kounicových a Sušinových kolejích.

Došlo k zavření všech našich tehdejších vysokých škol. Projev nacistů pokořit a porobit českou inteligenci. V koncentračních táborech bylo internováno několik tisíc vysokoškoláků, mnozí profesori – špička naší vzdělanosti, z nichž většina tam zahynula. Příkladem z našeho střediska je Uzlíkuv a Dollyho pradědeček, nejvýznamnější český fyzik 20. století, prof. Václav Dolejšek, zakladatel české rentgenové spektroskopie.

Krátce po oněch hrůzných událostech jsem tenkrát jel s maminkou do Prahy, shodou okolností jsme vystupovali z tramvaje na stanici před Právnickou fakultou. Před vchodem do budovy na schodišti stál rozkročen ve vysokých botách s helmou na hlavě, v šedo zelené uniformě s puškou a označením „Feldgendarmarie“ nabubřelý nácek. Šla z něho hrůza, dodnes mám ten zážitek v paměti. Šlo o hrubé porušení akademických svobod, normálně nebyla akademická půda žádným mocenským orgánům přístupná.

Naše sousedka v rodném městě měla syna na právech, ten se octl rovněž v Sachsenhausenu, po dvou letech se vrátil domů a krátce nato zemřel na tuberkulózu. Zavření našich vysokých škol do konce války bylo pro náš národ urážkou a potupou. V universitních budovách se roztahovali hitlerovci.

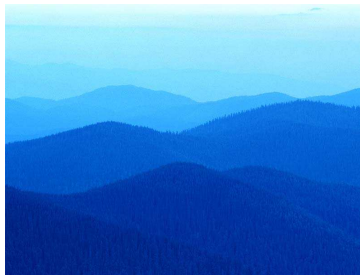
Proběhlé události měly ve světě výrazný ohlas, hned rok poté angličtí studenti vyhlásili manifestační protest a den 17. listopadu vyhlásili za den mezinárodního studentstva. Po ukončení války Mezinárodní svaz studentstva uspořádal v Praze mezinárodní kongres (1947). Po únoru 1948 se ale studentské akce a zejména připomínka oně listopadové tragédie komunistům začala zajídat, potlačovali to, jak mohli s argumentací, že jde o třídně separatistickou záležitost a podobné výmysly. Během celých 40 let komunistické totality občas docházelo ze strany vysokoškolského studentstva k různým demonstračním projevům, které však bývaly mocensky potlačeny.

Až přišel listopad 1989, jemuž předcházely Palachovy týdny, srpnové protesty, shromáždění chartistů atd., prostě ten pátek odpoledne ve 4 hodiny na Albertově pod schody to začalo. Jako učitel Přírodovědecké fakulty jsem to měl přímo před „barákem“, byl jsem z toho, příznám, vykulený a měl velkou radost. Netušil jsem, co se z toho vyklube. V sobotu a neděli jsme doma sledovali další vývoj událostí, po neděli jsem se pak ve škole spolu s ostatními učiteli účastnil všech dalších akcí, stávky studentů, generální stávky a všeho, co probíhalo kolem. Byly to úžasné, vzrušené dny.

Tak to je můj příspěvek k listopadu a Dušičkám.

Listopad 2006

Grizzly

RECENZE: STARGATE HOMEWORLD

Stargate Homeworld je online strategická hra na motivy seriálu Hvězdná brána. Můžete si vybrat ze šesti ras (Goauldi, Asguardi, Lidé, Ascheni, Toláni a Tokrové), za které budete hrát. Na začátku si vyberete jméno planety a vládu (demokracie, diktatura, republika, anarchie, komunismus). Vlády můžete v průběhu hry měnit. Hra je rozdělena na kola, ve kterých můžete postavit určitý počet budov. Každou hodinu získáváte jedno kolo. K tomu, abyste mohli stavět armádu, potřebujete peníze (naquadah, naquadrie, trinium, neutronium) a ty získáváte v dolech, které si můžete postavit spolu s městy (musíte mít nějaké lidi, kteří budou pracovat), elektrárnami

(potřebujete také energii na provoz), obrannými satelity (proti atomovkám), farmami (na krmení lidí), kasárny (pro vojáky), zábavou (pro lidi), policejní stanicí (proti špiónům) a hlavně hvězdnou bránou (stargate). Až postavíte armádu, tak budete moc útočit na jiné hráče, ale budete se muset i bránit. Tuto hru si můžete zahrát na www.sghw.net.

Camelot

AKCE: VÝJEZD ČINOVNÍKŮ STŘEDISKA

Jednou, dvakrát za rok připravujeme víkendovou akci vedoucích a to sami pro sebe. Důvodů je hned několik. V první řadě si rádi poklábošíme, také zažijeme něco zajímavého a máme dostatek času na záležitosti, které bychom jen stěží vtěsnali do večerních střediskových schůzí. Jaký tedy byl ten letošní výjezd činovníků?

Když jsme se před prázdninami všichni vyjadřovali ve prospěch puťáku, tak si zjevně jen málokdo uvědomoval, jaké bude mít v říjnu obavy ze špatného počasí – *prozradím, že bylo nakonec výborné* – takže jsme se rozhodli rozdělit víkend na dvě části – páteční posezení v klubovně a pak soboto-nedělní putování.

V pátek jsme začali TeePeeho aktivitami na zahřátí a rozpruštění krevního oběhu, čehož hned využil a seznámil nás s typickými problémy vedení porad. Dále nám prozradil, kdo je to **FACILITÁTOR** a jak by nám mohl pomoci usměrnit naše diskuze. *Takže tisícihlavě saně na střediskové radě třeště se, facilitátor Racek s vámi zatočí!*

Dále převzal slovo Flek a seznámil všechny s vyhodnocením zpětné vazby na jeho funkci střediskového vůdce a pak přímo navázal na přednášku sestavenou z témat semináře Ozvěny zaměřující se na:

- Firemní kulturu skautského střediska
- Vedení lidí aneb jak na problémy typického střediska

Jestli pak uhodnete, která firma má ve svých deklaracích hodnot následující?

- ¹Otevřená a upřímná komunikace s kolegy, zákazníky i partnery
- ²Loajalita vůči firmě a svým kolegům
- ³Ochota, nasazení, iniciativa
- ⁴Profesionalita v každé chvíli, takt a zdvořilost

Že nevíte? No tak se zkuste podívat na prvních několika bodech skautského zákona.*

Dále jsme se zabývali změnou řízení našeho střediska – sestavením a rozebráním funkcí zpravodajů pro jednotlivé oblasti. Věřím, že budou všichni pilně pracovat na úkolech a cílech, co si sami stanoví.

Večer jsme pak zakončili promítáním filmů, které jsme stihli dokonce dva a průběžně se loučili s těmi, kteří vyrazili do svých domovů.

*(¹Skaut je pravdomluvný. ²Skaut je věrný a oddaný. ³Skaut je prospěšný a pomáhá jiným. ⁴Skaut je zdvořilý.)

Hned ráno naše putování-chtivá skupinka zamířila z klubovny přímo na Hlavní nádraží, odkud jsme se vlakem popovezli do oblasti Bezdězu. Cestou jsme četli časopis LUK nebo hráli karetní hru *Kravinec*. Kdo ji nezná, tak velmi doporučuji. Obchodní název je 6 Bere, ale jinak si stačí udělat hromadu kartiček a ty očíslovat 1–125 a zeptat se Fleka na pravidla. Hra je to jednoduchá a velmi napínavá.

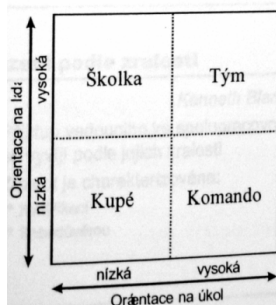

Procházkovou trasu krásnými bory a háji pro nás připravili Tuleň a TeePee. Cestou jsme si zahráli několik teamových her, například bez mluvení se domluvit na *předmětu* a pak z novinového papíru vytvořit jeho obrys, ale hlavně jsme si užívali nádherného, slunného podzimního dne. Taky jsme koukali po *houbách*, které jsme hodlali zpracovat do večerní bramboračky. A že jich cestou bylo požehnaně!

A jakých dobrých! Velkých! Pravých! Obdivovat jsme mohli též několik barevných *motýlů*, kteří po naklazení larev jen tak bez cíle létali kolem nás a čekali, až přijde opravdová zima.

Cestou necestou jsme dorazili až do vesnice, kde má Vojta chatu. Již nás očekával a zapojil nás do domluveného místního *přeboru ve volejbale*. Souběžně s tím jsme odehráli též dvouhodinový zápas ve *frisbee*, ale tentokrát podle těch oficiálních pravidel. Bylo tak hezké počasí a polštář trávníku tak lákavě zelený, že se nás většina dokonce rozhodla hrát *naboso*. Obzvláště Shorty si to pochvaloval a mumlal něco o úspoře podrážek. A již se blížil večer. Štaflík, Veverka a Iáček následovali Žábu s Tlapkou

na vlak ku Praze a my ostatní jsme vyrazili pod blízky **převís**.

Ten byl prázdný a pečlivě upravený – plocha na spaní uhrabaná, lavičky kolem ohně, připravené dřevo, pila k doplnění, atd. Všechny nás to příjemně překvapilo. Hned jsme se vrhli do ‘přípravy večere’/‘soutěže’ o **nejlepší bramboračku**. Samozřejmě, že všechny tři výsledky byly velmi chutné a tak jsme se jen marně dohadovali, komu se polévka nejvíc povedla.

Pak byl čas na chvilku poezie. Tuleň vybalila **kytaru**, už se zpívalo a povídalo a zpívalo a pak již byli všichni po náročném dni unaveni a soukali se do spacáků a postupně usínali. Hlavně abych to stihl dříve než ti, co chrápu. Trochu nás ještě

probral jeden **tramp**, který i se svým čtyřnohým průvodcem do našeho převisu dorazil. Po, pro většinu klidné noci (jediná výjimka byl Shorty, který ve svém prořídlem spacáku, připomínajícím spíše jen obal, přeci jenom okusil podzimní chlad), nás ráno probudil pohled na zamračenou oblohu. Vstávání nám zpestřila rozcvička simulující **praní** – třídění prádla, ládování pračky, samotné praní, vyprázdnění pračky, přenos prádla k sušáku, ždímání, věšení prádla a na závěr žehlení prádla. Kluci jen koukali, že je toho potřeba udělat tolik, holky se potutelně usmívaly.

Snídaně, doděláná dřeva, které jsme spálili. Chválíme Javora, který se nenechal vystřídat a tak se ocitl v **posilovně** a statečně řezal s Flekem dříví tak dlouho, až nebylo co řezat. A pak rychle zabalit a již tu bylo několik **her na zahřátí** a diskusní aktivítka, kdy jsme ve dvou skupinkách ztroskotali v pusté **Měsíční krajině** a řadili

předměty dle důležitosti pro přežití – nejdříve sami, pak v rámci své skupinky a nakonec sjednocovali pohled obou skupinek. Že jsou nám sirky k ničemu, bylo jasné všem, ale diskuze nad otázkou, **zda lze z pistole vystřelit** či nikoliv se zdála nekonečnou... **Takže pro příště všem vzkazují, že je odpověď ANO!**

Více na http://www.sdreader.com/php/ma_show.php?id=677 (přeloženo: „Chemikálie uvnitř nábojnice produkují veškerý kyslík potřebný pro zapálení.“)

A pak hurá vyzkoušet si **slaňování** na pořádném útesu. Postupně se také začala protrhávat obloha, a tak nás na vrcholu vítalo sluníčko. Kdo zrovna nefotil či se nestaral o zajištění, tak se mohl přidat k hudebnímu doprovodu a procvičit ještě jednou **hlasivky**. Náš neznámý tramp spolunocležník odešel na vlak a i nám nezbývalo než vyrazit na cestu k domovu. Z důvodů nutného brzkého příjezdu jedné nejmenované

účastnice (na obrázku v zeleném), jsme zvolili netradičně cestu vlakem do Doks a odtud autobusem na Prahu. Čekání v Doksech jsme si zkrátili hrou **frisbee**, kde

se ukázalo, kdo je pánem hřiště. Autobus dorazil včas, ale již poměrně plný, tak jsme většinu cesty stáli v uličce a vyplňovali si **test naprogramování mozku** – zdali je nám bližší spíše Ženský či Mužský typ myšlení. Výsledky byly zajímavé.

Většina testovaných byla bez ohledu na pohlaví někde uprostřed stupnice. Až na Shortyho, který byl dle testu vysloveně Mužský typ, a Fleka, který skončil jako největší Žena ze všech. *Osobně považuji test za nevyvážený, neboť již rozdílný způsob bodování odpovědí dle pohlaví(muž-žena) zavání jistou manipulací!*

A pak již jen rozloučení a metrem rychle domů.

REPORTÁŽ: SCOUT FRISBEE CUP

Ve dnech 29.9.-1.10.2006 jsem se zúčastnil velmi netradiční skautské akce. Byl to Skautský turnaj ve frisbee.

Kdo akci pořádal a kde se to konalo?

Akce byla pořádána domácím týmem Létající cirkus (roveři a vůdci oddílů – všichni okolo 18ti let...), kteří zajistil perfektní hrací podmínky pro celý turnaj. Hrál se na fotbalovém hřišti v Hradci Králové. Pítí a jídlo po celou dobu turnaje k dispozici. Samozřejmě, že jsme se nezdráhali s Klokanem navštívit historické centrum města, které je opravdu překrásné a ani indická čajovna, ve které jsme strávili večer s náhodskými rangers, nebyla úplně k zahození.

Jak probíhal víkend?

Připadalo mi to jako zázrak, ale poté, co jsem Klokanovi svěřil mnou vytisknutou mapu ze serveru mapy.cz, která byla asi v měřítku 1:100 000 (vešel se na jeden papír celý Hradec Králové), tak se Klokan beze strachu mapy chopil a nejkratší cestou nás zavedl přímo na hřiště. Tedy s drobným zaváháním, ale to se nám hodilo, protože nás z něj vysvobodila jedna z organizátorek, který byla nadmíru sympatická ☺.

Druhý den ráno jsme se vyspacákovali ze stanu asi 20 minut před začátkem prvního zápasu. A pak už to jelo. Celý den každou hodinu jeden 30ti minutový zápas, a tak až do neděle systémem „každý s každým“ jsme se prokousávali turnajem až na konečné **5.místo!**

Sobotní večer byl zprjemněn zajímavým „Kofola závodem“, který jsme sice nevyhráli, ale o zábavu bylo postaráno

S kým jsme hráli v týmu?

Ačkoliv jsme vůbec nevěděli, s kým budeme v týmu a na turnaji jsme se ocitli skoro omylem, na místě nás překvapila Míša s přítelem až z dalekého Prostějova, kteří hru ovládali dokonale a tak nás postupně přiváděli do kouzel a zajímavostí tohoto sportu. Nesmím zapomenout ani na Rohlíka z Prahy, který měl techniku s v malíku a řídil tak strategii celého týmu.

Jak vypadal zápas?

Zápas = sprint tak 30x přes celé fotbalové hřiště tam a zase zpátky ☺. To musíte stihnout za těch 30 minut, pak si trochu odpočínáte a za 20 minut hurá na další. Jestli nás po víkendu bolely nohy? No vzhledem k tomu, že jsme pak byli dva dni připoutáni na invalidní vozík, tak si to asi dokážete představit. Samozřejmě, že je to vtip, ale s chůzí do schodů ještě nějaký ten den potíže byli...

Jaké si odvážíme zážitky?

Jsou to asi hlavně pocity z velmi příjemného prostředí. Myslím tím jak organizátory – mladý kolektiv, tak i protihráče, ale také profesionální fotbalové hřiště s tribunou a hudebním doprovodem. Ani ukázková exhibice od profesionálních amerických hráčů nebyla k zahození.

Co na závěr?

Tuto akce jednoznačně doporučuji roverským kmenům. Avšak pozor – trénink nutný? ☺

INFO: CO JE TO FRISBEE ANEB ÚVOD DO PRAVIDEL

Jaký je rozdíl mezi Ufobalem a Frisbee?

Ufobal se hraje na branky jako fotbal, Frisbee se hraje na endzóny jako americký fotbal. Tedy konec brankám. Ať žijí body! (a kdo chce – třeba jako já ☺ - ať žijí **touchdowny**)

Co je to „spirit of the game“?

Spirit of the game, čili duch hry je vlastně to, co dělá atmosféru hry tak zajímavou, a sice, že ve hře úplně chybí rozhodčí a průběh hry, fauly a body čistě závisí pouze na hráčích samotných.

Co bylo na turnaji krásného?

Dokážete si představit, že by si fotbalisté po vypjatém vesnickém utkání vstoupili na střídačku do kolečka, objali se a navzájem se pochválili za pěknou hru? Já tedy ne. No a vidíte to, i o tom je frisbee!

Jak je hra náročná?

Tak asi jako každý sport, i toto odvětví se dá hrát s různou intenzitou. Jakmile však začnete brát frisbee alespoň trochu vážně, tak zjistíte, že tato hra je nesmírně náročná jak na přemýšlení (taktika proti soupeři), tak na koordinaci pohybů (disk se dá házet asi 4mi způsoby), ale i na fyzičku (neustálé sprintování z jednoho konce fotbalového hřiště na druhý).

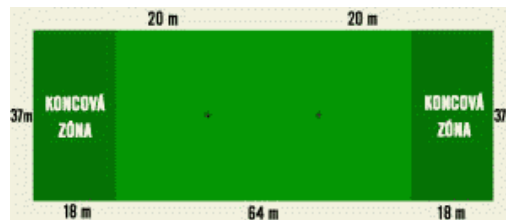

Technika házení

Kdo by si myslel, že snad vystačí se svým ve třech letech naučeným backhendem, tak se mýlí. Bez forehandu a házení přes hlavu se neobejdete. Nicméně chvilka tréninku a pile stačí.

Čím se hra liší od normálního fotbalu?

Tak především tím, že místo míče se hraje s diskem ☺. Nicméně další obrovskou výhodou je, že se do hry ve stejný čas zapojí úplně všichni hráči z družstva, kteří tvoří jednu obranu a jednu zase útok. Hra se vždy přerušuje jen na momentik po dání bodu, kdy musí jít obě družstva zpět do své „endzóny“, ze které se začíná. U fotbalu, jak jistě víte, může jedna špatná přihrávka v útoku být napravena jak v záloze, tak i v obraně. Zde však vypuštění jednoho či dvou členů družstva znamená velký, ne-li fatální problém!

Co mě na hře zaujalo? Ať by člověk hledal jak by hledal, rozhodčího by nikde nenašel. Zápas si totiž pískají sami hráči, a protože je hra bezkontaktní, vlastně ho skoro ani není potřeba... Další velkou výhodou je, že většina družstev byla smíšená, tedy v žádném případě se nejednalo o žádnou „chlapskou“ záležitost.

Doporučované internetové stránky

Pokud byste snad chtěli vidět fotky z turnaje, výsledkovou listinu nebo se o tomto úžasném sportu chtěli dozvědět více, tak se mrkněte na <http://sfc.animato.cz/> nebo na www.frisbee.cz.

Pokud byste snad chtěli hru zkusit s oddílem či kmenem, neváhejte se na mě, Štaflíka či Klokana obrátit. Věřím, že vás každý z nás dokáže do hry zapojit a bude u vás mít velkou budoucnost... Tee-pee

REPORTÁŽ: EGYPT – DÍL 1

Jelikož bylo mé letošní léto pracovně nabyté, tak jsem mohl na týden vycestovat až v měsíci říjnu. No jo, ale kam? Někam relativně blízko, do tepla, s vykoupaním v moři a hlavně vidět něco zajímavého..... *no, tak to je jednoznačně Egypt.*

Odlétalo se v noční, respektive časnou ranní třetí hodinu, takže *na letišti* jsme museli být 1hodinu po půlnoci. Tak a teď vystát přes celou halu předlouhou frontu k okénku cestovní kanceláře, vyzvednout letenku a pak poměrně rychlé odbavení. S klidem jsme zaznamenali, že 20 kg váhový limit zavazadel jsme s rezervou dodrželi a prošli pasovou kontrolou. Jelikož byly všechny obchůdky již zavřené, tak mi nezbývalo než pochválit Martinu, že nakoupila něco na čtení dopředu a teď jsme si měli co přečíst.

Noční let s ČSA byl klidný a snažil jsem se prospat toho co nejvíce. Východ slunce nás zastihl již nad Africkým kontinentem, takže jsme mohli obdivovat tu nekonečnou hromadu písku nad kterou jsme se vznášeli. Kde nic tu nic. Jen na rozhraní pevniny a moře se objevila tenká čára – silnice a později i několik domů a na konec i malé městečko – místo našeho přistání. V letištní hale nás již vítal delegát cestovní společnosti a do pasu nám přilepil dopisní známku v ceně 15 dolarů, které místní úřady označují za Víza.

Dále jsme začali přemýšlet nad informacemi o Egyptu, které jsme dostali ještě v Praze a které se skládaly z ceníku *bakšišného* – tedy místní spropitné:

Řidiči autobusu po delší jízdě	5 EL*
Návštěva toalety	1 EL
Řidiči autobusu po kratší jízdě	1 EL
Turistickému průvodci	5EL/den

* 1EL je cca 5Kč

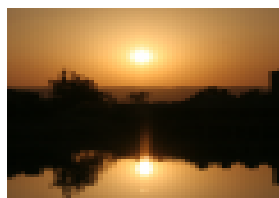
A už jsme se řítily vstříc ubytování, které bylo v nově budovaném turistickém středisku uprostřed umělé sítě lagun, sousedící s golfovým hřištěm. Kolik vzácné vody je asi potřeba k udržení zeleného trávníku v té sluneční výhni jsme si ani netroufli odhadnout, natož jakou pak cenu si za jednu hru golfu účtují.

Hotel vypadal pěkně a dopoledne jsme strávili u bazénu a čekali, až pro nás připraví pokoje. Bylo celkem horko, ale voda byla překvapivě studená. Asi ji hodně nechali protékat bazénem a pak s ní zalévali všechny ty rostliny, které by jistě jinak podlehly suchému podnebí. Hned po nastěhování jsme vyrazili na procházku po širém okolí. Laguny byly navzájem propojeny celou sítí můstků různých velikostí. Tak jsme obcházeli jeden hotel za druhým, procházeli se rozkvetlými zahradami a snažili se dojít až k pravému pobřeží. To se nám nakonec podařilo, tak jsme chvíli pokukovali po vlnách a vyrazili na cestu zpět. Ha! První exotické zvíře – velbloud hlídající volejbalové hřiště.

A již se začínalo smrákat. V Egyptě totiž má být o hodinu více, ale jelikož měli již zimní čas, tak vlastně k žádnému posunu času nedošlo. No, a protože Rudé moře leží o poznání východněji než Čechy, tak se také dříve *stmívá*.

K hotelu jsme se vrátili akorát na večeři a pak znovu vyrazili do města vyměnit peníze a pokochat se nočním nasvícením. Všechny 3 banky, které měly mít dle vývěsek otevřeno, se bránily před vstupem zákazníků zamčenými dveřmi. V jedné dokonce za přepážkami sedělo několik úředníků, ale ani přes hlasité bušení na dveře početným zástupem měny-chtivých turistů neotevřeli. No, ještě štěstí, že se v centru nacházel také supermarket, kde nám i za slušný kurz vyměnili dolary na *Egyptské libry*. Hlavně si pozorně zkontrolovat bankovky, protože jsme byli dopředu upozorněni, že místní rádi podstrčí neznalému turistovi místo 50 librové bankovky bankovku podobně vyhlížející ale jen v hodnotě 50 piastrů čili v drobnějších jednotkách půl libry. Navíc je jedna strana kompletně popsána arabskými texty a to včetně číslic a pro běžného Evropana tedy prakticky nesrozumitelná.

Druhý den ráno jsme vstávali již ve 4h neboť nás čekala cesta přes poušť k údolí řeky Nil. Autobus po 15 minutách jízdy zastavil na místě, které bych označil jako „shromaždiště“, kde se formuje kolona. Na místě již jich bylo nejméně 50 a ještě skoro stejný počet autobusů ještě dorazil. Po odlehlých silnicích je totiž dovoleno turistickým spojům jezdit pouze v policejním doprovodu, který představuje dodávka plná samopalníků vpředu a stejná i na konci kolony. Jízda do Asuánu byla dlouhá a cestou jsme si začali i zvykat na vlezlost místních prodejců, kteří autobus vždy obklopili při nezbytných zastávkách, a platit 1 EL za návštěvu záchodků, které by v Evropě nikdo dobrovolně nenavštívil.

V Asuánu se nás hned zmocnila naše průvodkyně – velmi energetická 63-letá žena a již jsme mířili k nejznámější místní památce, chrámu Philae. Ten byl, jako hodně jiných památek, přesunut z ostrova na ostrov, protože byl po stavbě přehrady naplň pod vodní hladinou. A už můžeme obdivovat tu nádheru.

celkový pohled

Trajánův kiosek

První hieroglyfy

Po obhlídce jsme se vydali zpět do Asuánu a ubytovali se tentokrát na lodi se 4 palubami a malým bazénkem. Na ní jsme pak pluli 3 dny po proudu řeky. Ale o tom až v příštím díle.

Pro LUK napsal **Flek**

AKCE: STŘEDISKOVÝ VÝJEZD

Sraz byl ráno na Hlavním nádraží v 7 hodin u vláčků. Vlakem jsme jeli do Příbrami, kde jsme po tříhodinovém čekání na autobus odjeli do Hrachova. Bydleli jsme v nějakém rekreačním středisku, kde jsme spali po čtyřech v pokojích (u nás bylo několik tisíc much). Hráli jsme pár her, pak jsme si došli na večeři a potom jsme se šli koukat na film Tmavomodrý svět. Když skončil, tak jsme zjistili, že budeme mít „komunistickou“ etapovou hru (budeme „v koncentráku“). Vyvedli nás ven z budovy a venku nám sdělili, jak dlouho budeme „uvěznění“ (já měl doživotí). Potom nás zavedli zpět a my šli spát.

Ráno jsme se probudili a po snídani jsme šli „těžit uran“. Ten jsme „těžili“ asi tak hodinu a pak jsme šli hrát nějaké hry s vlčaty. Po obědě jsme dělali plánky budovy, abychom mohli „utéct“. Potom jsme šli strážným „krást“ do skladu zbraně na útěk. Sem tam někoho chytili a pak musel jít třeba utírat podlahu nebo mýt záchod. Když jsme jim konečně všechno „ukradli“, tak jsme si šli dát večeři a byla hra (nevím jak se jmenuje) a šli spát.

Další den jsme jeli na památník Vojna. Po asi hodinové prohlídce koncentračního tábora jsme se tam měli „ubytovat“ a my v tom okamžiku začali utíkat. Nasedli jsme do aut, která byla už připravená a která nás

odvezla bůhví kam. Odtamtud jsme měli za úkol dostat se „za hranice“. Asi ve dvou třetinách cesty jsme potkali „odbojáře“, který nám pomohl dostat se přes „minové pole“ nastražené „komunisty“. Když jsme se dostali přes pole, tak na nás nečekaně vyběhli ze zadu „komunisti“. Všichni začali utíkat, ale Koumák jediný šel, protože je na to moc líný (já jsem ale víc). Pak jsme po asi hodinovém pochodu došli konečně zpět a všichni se vrhli na večeři. Po hodinové pauze jsme šli konečně přejít „hranice“. I když jsme neviděli ani na krok, tak se kupodivu nikdo nezabil. V lese, kde jsme přecházeli „hranice“ hlídkovali „komunisté“. Všichni na konec přešli, nikoho nechtyli a my se vrátili zpět na ubikace.

Ráno jsme si všichni sbalili, zahráli pár her a vydali na cestu domů.

Nowy

Letošní střediskový výjezd se konal v pěkné krajině zvané Hrachov. Pro starší (skauty a skautky) měl netradiční etapovou hru na téma pracovních komunistických táborů. Pořádali jsme to my a o to víc to bylo zajímavější. Myslím, že někteří organizátoři poznali v rolích dozorců i svou druhou stránku (myslím tím tu zápornou), když mohly umocnit své záporné emoce bez nějakého následku. Myslím (nebo teda aspoň doufám), že se vám všem letošní střediskový výjezd líbil a rádi si to někdy zopakujete. I když já už bych do toho asi nešla ☺

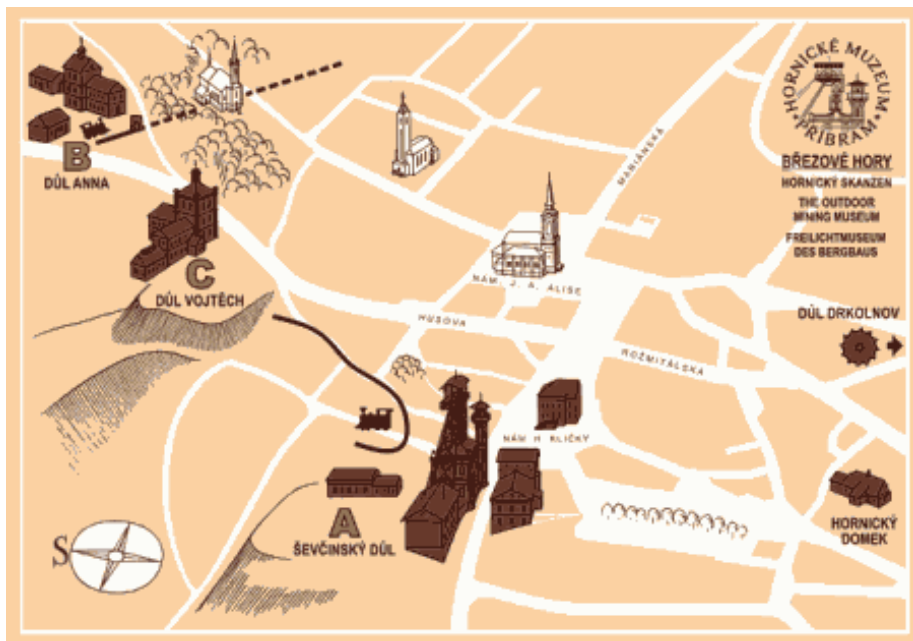
Feri

Foto střediska (Myška)

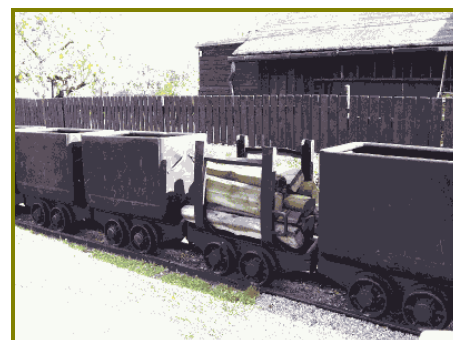
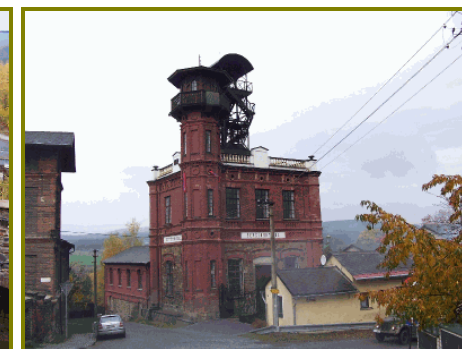
FOTOREPORTÁŽ: HORNICKÉ MUZEUM PŘÍBRAM

Hornické muzeum Příbram je situováno v areálu historické Ševčinské šachty, zaražené roku 1813 na místě středověkého dolu ze 16. století, a dále v původních báňských budovách dolu Vojtěch, založeného roku 1779, a dolu Anna, který vznikl v roce 1789. Svými expozicemi vybudovanými v originálních hornických provozních a správních objektech přibližuje návštěvníkům bohatou montánní minulost příbramského regionu. (info z www.muzeum-pribram.cz)

Chci se s vámi podělit o pár fotek z výletu, který uskutečnili Trpaslíci a Lvíčata v rámci střediskového výjezdu o podzimních prázdninách. V den, kdy jsme muzeum navštívili (28. října), měli díky státnímu svátku všichni návštěvníci vstup do muzea zdarma. A v celém areálu, tedy v expozicích i ve štolách se tento den schovávali permoníci. Myslím, že je hledali skoro všichni, jen každý napočítal jiný výsledek. Dokonce ani průvodkyně se někdy neshodly, kolik jich doopravdy je. Ať už to bylo jakkoliv, výlet se všem líbil. Nejvíce určitě jízda vláčkem.

Veverka

AKCE: ZÁVOD TŘÍ VRCHŮ

Za hlídku č. 22 (Zajíc - Štaflík) uvádím přepis autentického zvukového záznamu z jedinečného roverského pěšího závodu dvojic.

Štaflík: 4. 11. 2006 čas 6:45: Teplice, Junácký domov Antonína Benjamina Svojsíka.

Zajíc: čas 7:11, Teplice: V zámeckém parku potkáváme veverku. Ale veverka se zdá být vzteklá. Proto naše setkání netrvá věčně.

Štaflík: čas 8:17: Naši vysněnou cestu nahrazuje pichlavé křoví.

Zajíc: čas 8:53: Nacházíme dům, o kterém se panu Rákosníčkovi ani nezdálo. Avšak pan Rákosníček ani nikdo jemu podobný v tomto domě nebydlí.

Štaflík: čas 8:57: Poprvé jdeme do kopce.

Zajíc: čas 8:59: Vidíme levitující flašky. Ježišimarja, ony jdou k nám!

Štaflík: čas 9:19: Nic.

Zajíc: čas 9:55: Dali jsme si malou zastávku a jsme plní energie a vydáváme se dál na cestu. Ale začalo sněžit.

Štaflík: čas 11:37: Vylezli jsme po žebříku, slanili a pokusili se zkrotit „divokého koně“. Další cíl našeho putování: Milešovka.

Zajíc: čas 12:50: Pokořili jsme Milešovku a nahoře jsme si poskládali mapičku z krajů. Hahaha, ohromná zábava. Zatím jsme ušli 25,5 km. Tím pádem po zjištění, že půjdeme ještě třináct, se nám zatajil dech. Ale těch třináct, to je teprve třetí checkpoint, takže se máme ještě na co těšit.

Štaflík: čas 14:05: Velemín. Stavujeme se v cukrárně. Štaflík si dává marokánku a kokosku. Zajíc si dává větrník a obléká si druhé ponožky a z kapsy se mu vysypou bonbóny na lavičku.

Zajíc: čas 16:05-16:35: To byla naše pauza, před kterou jsme malovali káčátko pusinkou. Pak jsme měli půlhodinou pauzu. Dali jsme si dobré a teplé hranolčičky a mohli jsme pokračovat v té dlouhé cestě, která nyní již činí 38,5 km. Taky byl dobrý čajíček.

Štaflík: čas 18:02: Velké Žernoseky. Právě jsme na pramicích přepluli Labe. Čeká nás minimálně ještě jeden veliký kopec. Současná kilometráž: 45,5 km.

Zajíc: čas

19:22: Nyní jsme pod kopcem Plešivec. Kilometráž: 50 km. Narazili jsme na jinou skupinku a jdeme s ní.

Štaflík: čas 20:04: Dobíjíme energii energydrinkem a plníme poslední úkol. Kilometráž: 54 km.

Zajíc: 4.11., čas 21:06: Mentaurov. Docházíme tento výlet.

Kilometráž: 56 km.

Z Irminsůlu se dále účastnili:
Koleno + Kulda, Pepek + Čahoun, Boxer + Želva.

Štaflík

foto: <http://foto.veterina-live.cz/Z3V06/>

ANKETA: CO NÁS BAVÍ U LVÍČAT

Na schůzkách mě baví hry, kreslení, plnění úkolů a stezky. **Čoky**, 9 let.

Na výpravě to bylo dobrý, protože tam byl Shorty a měl s sebou sniper. Na táboře mě bavilo vařit. **Žlutásek**, 10 let

Těším se na vánoční výpravu – na DÁRKY !!!, hry, na všechny lidi, plnění stezky. **Krtek**, 10 let

Mám ráda hry, dárky, hlídky, koulování a rovery. **Kotě**, 8 let

Těším se na schůzku, že se sejdu s kamarády, hrajeme foukanou, stavíme z lega. **Marek**, 9 let

Rád hraju na schovávanou. **Vojta**, 9 let

HRY A HŘÍČKY: SUDOKU

Obtížnost: 1

2						5		9
5	9				7		4	
		4	3	5				6
8		5			2			
	4	9	6	3	5	7	8	
			9			4		3
3				9	4	8		
	5		8				6	4
4		8						5

Obtížnost: 2

3		2					4	6
	5							
8				6	3	1		5
		4	1				9	8
			7	2	8			
	6	8			4	3		
1		9	3	7				4
							9	
	2	3				7		8

Obtížnost: 3

6			3					8
3	9					2		6
		7			6	3		
	4				3			2
8		9		1		6		4
2			9				3	
		3	8			4		
1		8					2	5
4					1			3

Jak řešit sudoku:

Účelem je vyplnit mřížku tak, aby v každém řádku, každém sloupku a zároveň v každém ze čtverečků 3x3 pole byly zastoupeny všechny číslice 1-9. Někdy je velmi snadné zjistit, že v dané řádce chybí přesně to a to číslo, někdy vám to zabere delší dobu.

Tento měsíc jsou tu jen tři lehké sudoku.

Řešení sudoku najdete v dalším vydání Luku.

Autor: **Pája**

A na závěr dva z *citátů o přátelství*, které zaslala **Feri**:

"Pravý přítel je ten, který přijde, když všichni odcházejí." -Walter Winchell
 "Přátelé jsou jako hvězdy - nevidíš je pořád, ale přesto víš, že existují."